

РЕШЕНИЕ

№ 34225

гр. София, 20.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в
публично заседание на 01.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **6665** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 186, ал. 4 от Закона за данъка върху добавената стойност (ЗДДС).

Образувано по жалба на ЮЛИ 73 ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [жк], [жилищен адрес] представлявано от управителя Ю. С., против заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С4053-0163288/ 22.05.2025г., издадена от началник отдел „Оперативна дейности“ С. в главна дирекция „Фискален контрол“ при Централно управление на Националната агенция за приходите, с която, на основание чл.186, ал.1, т.1, б. а и чл. 187, ал.1 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС), е наложена принудителна административна мярка – запечатване на търговски обект- магазин за хранителни стоки, находящ се в [населено място], [улица], стопанисвана от дружеството, и забрана за достъп до него за срок от 30 дни.

В жалбата са изложени доводи, че оспорвана заповед за налагане на принудителна административна мярка (ПАМ) е неправилна, необоснована и прекомерна с оглед нарушението, което органите на главна дирекция „Фискален контрол“ считат, че са установили, както и в противоречие с материалния закон и при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, което води да нейната незаконосъобразност. Твърди се, че административният орган е изложил съвсем бланкетни и несъобразени с конкретния случай мотиви относно продължителността на срока на ПАМ. Счита, че в случая налагането на ПАМ не отговаря на пито една от целите, които са закрепени в ЗАНН, както и че административният акт е издаден без да е извършена преценка за наличието на баланс между

личните и обществени интереси. Моли съда да вземе предвид, че издаденото във връзка с извършеното нарушение наказателно постановление е заплатено изцяло и да отмени заповедта. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът оспорва жалбата. Изпраща административната преписка по издаване на заповедта. Излага доводи за законосъобразност на оспорваната заповед и моли оспорването да бъде отхвърлено. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение.

След като се запозна със становищата на страните и с приетите по делото доказателства, съдът намира от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна в законоустановения срок, срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество е основателна.

Административното производство по издаване на обжалвания акт е започнало по повод извършена проверка на 28.03.2025 г. в 12:50 часа на търговски обект по смисъла на § 1 т.41 от ДР на ЗДДС - магазин за хранителни стоки, находящ се в [населено място], [улица]3А /Базар „Р.“, стопанисван от жалбоподателя „ЮЛИ 73“ ЕООД. При извършване на контролна покупката преди легитимация на органите на НАП на 1 бр. тарелка сладки с ягодов мармалад на стойност 2,50 лв., заплатени в брой от А. Г. - старши инспектор по приходите, не е издаден фискален касов бон от регистрираното и функциониращо в обекта фискално устройство: модел „Datecs DP 150“, ИН на ФУ: DT 924554 и ФП № 02924554, потвърждение в НАП № 4540241/27.01.2022 г. Плащането е прието от Ю. С. Т.- управител на дружеството. Отпечатана е справка КЛЕН за дата 28.03.2025 г. от фискалното устройство, от която е установено че, контролната покупка в размер на 2,50 лв. не е регистрирана на фискалното устройство.

Проверяващите са стигнали до извод, че няма издадени касови бележки от инсталираното и работещо в обекта ФУ в размер на 2,50 лв. с което дружеството не е изпълнило задължението си да издаде фискални касови бележки за извършени продажби на стоки при получаване на плащането.

Резултатите от проверката са отразени в протокол за извършена проверка № 0163288/28.03.2025 г., към който са приложени копие от издадените дневни отчети и КЛЕН, опис на паричните средства в касата към момента на започване на проверката и пр.

След проверката е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № F817181 от 08.04.2025 г., а в следствие е издадено наказателно постановление (НП) № . 826365-F817181/12.05.2025г., с което е наложена имуществена санкция в размер на 2000 /две хиляди/ лева за нарушение на чл.118, ал.1 от ЗДДС, на основание чл. 185, ал.4, вр с чл. 1 ЗДДС на „ЮЛИ 73“ ЕООД, след като е установено, че нарушението е повторно по смисъла на §1, т. 35 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗДДС, тъй като е извършено в едногодишен срок от влизане в сила на наказателно постановление № 806741-F799039 от 09.01.2025 г., с което дружеството е било наказано за същото по вид нарушение на чл. 118, ал. 1 от ЗДДС в същия търговски обект, влязло в законна сила на 31.01.2025 г. Наложена с наказателно постановление № 826365-F817181/12.05.2025 г., имуществена санкция е платена на 28.05.2025г.

Така установеното административният орган е квалифицирал като нарушение на чл.118, ал.1 от ЗДДС и на основание чл. 186, ал. 1, т. 1, б. "а" от ЗДДС, във връзка с чл. 187, ал.4, изр. 3 и чл. 187, ал.1 от същия закон, тъй като е налице повторност на извършеното нарушение по смисъла на § 1, т.35 ит ДР на ЗДДС, тъй като нарушението е извършено в едногодишен срок от влизане в сила на наказателно постановление, с което дружеството е било наказано за същото по вид нарушение, на дружеството-жалбоподател е наложена принудителна административна мярка - запечатване по

отношение на търговски обект - магазин за хранителни стоки, находящ се в [населено място], [улица]ЗА /Базар „Резбарска“/, и забрана за достъп до него за срок от 30 дни.

Заповедта за налагане на ПАМ е връчена лично на управителя на 26.05.2025г. Жалбата до съда е подадена чрез административния орган на 09.06.2025г.

При така установената фактическа обстановка, съдът от правна страна приема следното:

Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С4053-0163288/ 22.05.2025г. е издадена на основание чл.186, ал.1, т.1 от ЗДДС. Съгласно чл.186, ал.3 от ЗДДС принудителната административна мярка по ал. 1 се прилага с мотивирана заповед на органа по приходите или от оправомощено от него длъжностно лице. Видно от представената по делото Заповед № ЗЦУ-1148/25.08.2020г. (т.1.) на изпълнителния директор на НАП, началниците отдел „Оперативни дейности“ в главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП са определени да налагат ПАМ запечатване на обект по чл.186 от ЗДДС, поради което заповедта е издадена от компетентен орган.

Заповедта е издадена в писмена форма и съдържа фактически и правни основания за издаването ѝ. При издаването ѝ не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Съгласно чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ ЗДДС, принудителната административна мярка запечатване на обект за срок до 30 дни, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции, се прилага на лице, което не издаде съответен документ за продажба по чл. 118. Последният предвижда задължение за лицата да регистрират и отчитат извършените от тях доставки/продажби в търговски обект, чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство (фискален бон) или чрез издаване на касова бележка от интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност (системен бон), независимо от това дали е поискан друг данъчен документ. Редът и начинът за издаване на фискални касови бележки са уредени с Наредба № Н-18/2006 г. на МФ. Нормата на чл. 187, ал. 1 ЗДДС сочи, че при прилагане на принудителната административна мярка по чл. 186, ал. 1 ЗДДС се забранява и достъпът до обекта. Мярката се прилага за обекта или обектите, където са установени нарушения.

Следователно, неиздаването на надлежен документ за получено плащане при осъществена продажба - фискален бон, касова бележка от кочан или удостоверителен знак за продажба, е предвидена в закона предпоставка за налагане на принудителната административна мярка по чл.186 от ЗДДС. Принудителната административна мярка е израз на административната държавна принуда, поради което за всеки конкретен случай трябва да е определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен - надхвърляща тази, произтичаща от преследваната от закона цел. Преценката за съответствие на ПАМ с целта на закона следва да се извършва в съответствие с характера ѝ във всяка една от хипотезите на чл. 186, ал. 1 от ЗДДС. По отношение хипотезата на чл. 186, ал. 1, б. "а" ЗДДС, мярката запечатване на търговски обект има превантивно действие, а именно да се предотврати извършването на друго противоправно поведение от страна на нарушителя. Следва да се има предвид, че във всички случаи изводът, че съществува такава възможност трябва да е мотивиран и фактически обоснован от конкретни обективни дадености, от които може да се изведе обоснован извод, че нарушителят може да извърши друго административно нарушение. Съгласно чл. 186, ал. 3 от ЗДДС мярката се налага с мотивирана заповед от органа по приходите или от оправомощено от него лице, което означава, че заповедта в качеството ѝ на индивидуален административен акт следва да отговаря на всички законови изисквания. По аргумент от разпоредбата на чл.59, ал.2, т.4 от АПК, необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от административния орган съобразно преследваната от закона цел. Единствено въпросът, свързан с правомощието на

административния орган за определянето на срок на налагане на мярката се решава в условията на оперативна самостоятелност, с оглед на което следва да бъде изследвано дали при определянето на същия е съобразена целта на закона. В този смисъл е и практиката на ВАС, обективизирана в Решение № 6920 от 09.06.2016 г. по адм. д. № 2561/2015 г. на ВАС и др.

При определяне на срока на мярката не са изложени конкретни мотиви, които да обосноват налагане на мярката в максимален размер от 30 дни, от които е видно, че така определяният срок нарушава принципа за съразмерност, установен с чл. 6, ал. 2 АПК. Мотивите за продължителността на срока, касаещи тежестта на нарушението, а именно неотчетената продажба и последиците от същото, обстоятелството, че нарушителят отдавна извършва търговска дейност и организацията в обекта, са абстрактни с оглед липсата на съпоставимост спрямо тежестта на извършеното нарушение и последиците от него.

На следващо място следва да се посочи, че издаденото НП, с което е наложена имуществена санкция в размер на 2000.00 лв. за същото нарушение, също не обосновава налагане на ПАМ в максимален размер, тъй като видно от материалите по делото, наложената имуществена санкция от 2000 лв. е заплатена от дружеството, както и наложената с НП № 806741-F799039 от 09.01.2025г. имуществена санкция.

Останалите изложени аргументи във връзка с продължителността на срока на ПАМ са общо формулирани формални изявления и нямат характера на същински мотиви като правни и фактически основания относно целите на ПАМ в конкретния случай – за значимостта на охраняваните обществени отношения, тежестта на нарушението, последиците от него и необходимостта от осигуряване защита на обществения интерес и предотвратяване възможността за извършване на ново нарушение. Не са описани вида и начина на организиране на дейността на търговеца, като констатациите за това служат при индивидуализирането на мерките за административна принуда. Неясно е и каква промяна в организацията на дейността е дължима. Превенцията е цел на мярката и е неотнормирана към избора на срока ѝ.

За съда не става ясно как е определен срокът измежду 30 нормативни възможности, кои обстоятелства са от значение и каква е тяхната тежест. При издаване на заповед за налагане на ПАМ следва императивно да се спазва принципът на съразмерност по смисъла на чл.6, ал.5 АПК като правилото е, че административните органи следва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Административният орган е издал индивидуален административен акт без да извърши преценка за наличието на баланс между личните и обществени интереси. Не е взето предвид и че контролната покупка е на стойност 2,50 лв., а при съпоставяне на от описа на паричните средства в касата (439,12 лв.) и дневният отчет от фискалното устройство (436 лв.) е налична разлика от 3,12 лв. От изложеното в заповедта не се установява на основание кои конкретни обстоятелства е взето решение от органа за определянето на срок от 30 дни на ПАМ. Мотивите в заповедта по отношение на срока, с изключение на данните за повторност, не съдържат конкретика, а общото им декларативно формулиране е равнозначно на липса на мотиви. Позоваването само и единствено на данните за друго идентично нарушение на дружество не може да обоснове налагане на ПАМ за максималния нормативно установен срок от 30 дни. Заповедта за налагане на ПАМ следва да се издаде при отчитане на принципа за съразмерност по смисъла на чл.6 АПК. В случая съразмерността на мярката, преценена на базата на всички данни за конкуренция между лични и обществени интереси, е нарушена, тъй като с установения необосновано висок максимален размер на срока от 30 дни за налагането ѝ се засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която тя се предприема.

Неоснователен е доводът на ответника, че срокът от 30 дни на оспорената ПАМ е нормативно

определен и съгласно чл. 187, ал.4 ЗДДС, предвид установената повторност на извършеното нарушение по смисъла на §1, т.35 от ДР на ЗДДС. Извършването на нарушението, дало основание за налагане на ПАМ при условията на повторност не освобождава административния орган от задължението да мотивира решението си за определяне на нейната продължителността при спазване на общите правила за това. В този смисъл е и Решение № 11206 от 6.12.2022 г. на ВАС по адм. д. № 6260/2022 г.

Неправилното приложение на материалния закон се състои в това, че едновременно с издаване на НП от същата дата е наложена и принудителна административна мярка, която по своето естество е санкция – второ административно наказание, чиято тежест не зависи и не се съобразява с тежестта на имуществената санкция по наказателното постановление. Според даденото от Съда на Европейския съюз тълкуване на чл. 273 от Директивата, установено с решение по дело C-97/21 на Съда на ЕС, което е задължително за националната юрисдикция, чл. 273 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност и чл.50 от Хартата на основните права на Европейския съюз трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба, съгласно която за едно и също изпълнение на данъчно задължение и след провеждане на отделни и самостоятелни производства на данъчнозадължено лице може да бъде наложена мярка имуществена санкция и мярка запечатване на търговски обект, които подлежат на обжалване пред различни съдилища, доколкото посочената правна уредба не осигурява координиране на производствата, позволяващо да се сведе до стриктно необходимото допълнителната тежест от кумулирането на посочените мерки, и не позволява да се гарантира, че тежестта на всички наложени санкции съответства на тежестта на разглежданото нарушение. Издаването на заповедта за прилагане на принудителната административна мярка и на наказателното постановление от един и същ орган по приходите и изявлението на този орган, че тежестта на мярката е съобразена с обстоятелството повторност, с което квалифициращо обстоятелство е съобразен и размерът на имуществената санкция, сочи, че при кумулирането на двете санкции административният орган е нарушил принципа на пропорционалност.

По изложените съображения обжалваната заповед за налагане на ПАМ е незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

С оглед изхода на спора, на основание чл. 143, ал.1 АПК, на жалбоподателя следва да бъдат присъдени направените разноски в размер на 1250 лв., от които 1200 лв. заплатено адвокатско възнаграждение и 50 лв. държавна такса. Направеното от ответника възражение за прекомерност на адвокатския хонорара съдът счита за неоснователно, тъй като същото е в минималния размер по чл. 8, ал.3 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за възнаграждения за адвокатска работа.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София-град , Първо отделение, LXV състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ, по жалба на ЮЛИ 73 ЕООД, ЕИК[ЕИК], заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С4053-0163288/ 22.05.2025г., издадена от началник отдел „Оперативна дейности“ С. в главна дирекция „Фискален контрол“ при Централно управление на Националната агенция за приходите.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на ЮЛИ 73 ЕООД, ЕИК[ЕИК] разноски по делото в размер на 1250 (хиляда двеста и петдесет) лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаване на съобщението до страните.

Съдия: